

Amor i mort, un cop més

No es pot dir que Jordi Larios (Palafrugell, 1959) sigui un autor prolífic. En gairebé trenta anys, només ha publicat tres poemaris: *Home sol* (1984), *El cop de la destralt* (2006) i, ara, *Rendezvous*, en la benemèrita col·lecció Jardins de Samarcanda. Aquesta lentitud el situa en una tradició de creadors austers, quasi silenciosos: també Gabriel Ferrater només en va escriure tres, de llibres; i l'obra de Jaime Gil de Biedma cap en un volum de no més de 150 pàgines. En realitat, no cal dir més, si s'ha dit exactament el que es volia dir: l'escassetat o feracitat de cadascú ha d'oïr a un impuls natural. La poesia de Larios, reflexiva, meticulosa, es produeix per sedimentació, com fan, lentíssimament, les estalactites: els versos gotegen i deixen, en caure, un substrat mineral, que, acumulat, forma la roca. Però és una roca ingràvida: una roca que participa de la condició d'aire, que és aire solidificat. *Rendezvous* és un llibre delicat, en el qual conflueixen diverses línies de força, si dir això no resulta massa contundent per al que no és sinó un entrellat finíssim d'anhels i penombres. La primera part, molt breu, *La mort, la primavera*, sota la invocació de Màrius Torres, conjura la malaltia i l'amenaça permanent de l'extinció. Aquesta, però, s'expressa també en la resta dels poemes: "En algun lloc, però, algú ja ha començat/ la feina inajornable de morir-se", llegim a *Joan Miró*, el primer de la segona part. La mort és, en la millor tradició clàssica, la contrapartida de l'amor, o, potser, la condició imprescindible perquè

aquest existeixi. *Rendezvous* constitueix un sostingut cant eròtic, però sotmès a la monotonia i la foscor de la vida quotidiana, a la corrosió de la caiguda, als cops de destralt del temps. Larios invoca el desig com a antídote de la mort: el desig passat, recordat en silenci, o el desig futur, previst en "les matineses lívides", en els "migdies atorçats", en "les cambres buides de novembre", en les quals ballaran els seus "gràcils fantasmes". En poemes sovint enumeratius, articulats en anàfores, el jo líric ha de conviure –i lluitar– contra una profunda consciència de la pèrdua, contra l'anodínia, la soledat i el desesper: contra "el desert dels dies", contra "la vida fosca a plena llum del dia", que s'estén en paisatges urbans, plujosos i somorts, de Londres o Cardiff –Jordi Larios viu al Regne Unit des del 1987–, però que poden ser qualsevol indret, perquè els llocs de *Rendezvous*, i les passions que s'hi experimenten, són metàfores del món, representacions de la condició humana. El poemari alterna poemes més extensos amb d'altres molt breus, com miniatures que reflecteixen instants, com diminutes aquarel·les de tedi i malenconia. En aquestes pinzellades –o fotografies, una mica borrosos, amb la borrositat que introdueix una llum que s'esvaeix–, el jo líric aspira a l'amor, aferrissadament, i medita sobre la paraula que l'ha de dir, com en el poema titulat *Poesia*: "¿De quin abisme neixes/ i a quin silenci em dus?// ¿Sóc jo qui escric de la ferida/ o és la ferida qui m'escric?// ¿De quin silenci neixes/ i a quin abisme em dus?". *

Jordi Larios
publica el seu tercer poemari
ARXIU

RENDEZVOUS
Jordi Larios
Editorial:
Café Central / Eumo
Vic, 2013
Pàgines: 73
Preu: 17 euros

VIATGE MARTA MONEDERO

Esgarriada en terres salvatges

“Odi sentir-me sola però adoro estar sola”, confessava la in-consolable i fascinant arqueòloga suïssa Annemarie Schwarzenbach, a qui Thomas Mann va batejar per sempre més com *L'àngel devastat*. Per classe social, estil literari i inquietuds vitals, l'autora de *Muerte en Persia* té ben poc a veure amb l'escriptora nord-americana Cheryl Strayed (el cognom de la qual pot traduir-se com *esgarriada*), encara que les dues comparteixen l'addicció a les drogues i una tremenda capacitat per generar empatia a l'hora d'explicar les seves vivències viatgeres. Strayed, però, abans de posar-se a escriure, havia de trobar-se a sí mateixa en un viatge de supervivència físic i emocional.

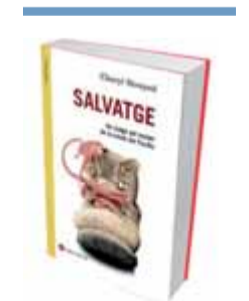
Quan tenia 22 anys –el pare l'havia abandonada a ella i als germans–, va veure com la mare moria d'un càncer de pulmó fulminant. Aleshores, es va divorciar, allunyar de la família i embolicar amb un ionqui amb qui va xutar-se de tot i força fins que, quatre anys més tard, va calçar-se les botes per recórrer els prop de dos mil quilòmetres de la cresta del Pacífic, una via duríssima on perd les botes i algunes ungles dels peus, però en canvi hi guanya l'amistat d'altres caminants.

Descarnada sinceritat

El resultat d'aquesta travessa regeneradora el recrea a *Salvatge*, una barreja de relat de viatges i biografia visceral en què els records afluoren amb descarnada sinceritat gràcies a

una prosa divertida, commovedora, emotiva, enèrgica i eficaç. Malgrat els óssos i les serps, el fred i la calor, les ampolles, la monotonia i el dolor, Strayed aprèn a estar sola mentre va fent camí, amb la motxilla cada cop més lleugera d'estrís i fantasmes.

Salvatge enganxa perquè l'autora explica amb efectivitat una vida de pel·lícula fins al punt que Hollywood ja en prepara la versió cinematogràfica amb guió de Nick Hornby (*Alta fidelitat*). Per la seva singularitat, aquesta aventura ens recorda un altre relat extrem, *Cap a terres salvatges* narrat pel també nord-americà John Krakauer. De tota manera, Strayed se'n distancia quan, enlloc d'enfonsar-se en el pou, llança un udol agut per redimir-se d'un tortuós passat. *

SALVATGE
Cheryl Strayed
Traducció:
Anna Turró
Editorial: Angle
Barcelona, 2013
Pàgines: 491
Preu: 18,90 euros